

ШТА НАМ ЈЕ ПРЕМИЈЕР ЈУЧЕ ПОРУЧИО СА ПИНКА И ЗАШТО НАМ ТА ТЕЛЕВИЗИЈА НИЈЕ ЛЕПО РЕКЛА ДА ИМ ЈЕ ДАО ИНТЕРВЈУ, ВЕЋ НАЈАВИЛА – ОБРАЋАЊЕ НАЦИЈИ

Многи се наивац јуче, 20. јануара преварио и помислио да ће премијер Александар Вучић одржати још једну од својих легендарних конференција за новинаре. Забуну је изазвала ТВ Пинк која је најавила обраћање нацији у 18.30 минута. На први поглед, ништа посебно, већ смо навикли Вучићеве КЗН из чиста мира, вратио се из Давоса, сад ће опет оно његово о напретку. Кад оно међутим, најавише на Пинку и теме о којима ће Вучић говорити. А теме звуче као телефонски именик – Веља Илић, Вук Јеремић, Саша Јанковић...

Навукоше нас тако да гледамо то нешто што су они назвали обраћањем. Почело је исте секунде кад се на Радиотелевизији Србије завршио пренос инаугурације Доналда Трампа. Потегосмо даљинце брзином Дивљег Била Хикока, кад оно... Интервју! Вучић Пинку дао интервју. Па добро, бре, је л' толико тешко да се каже: "Премијер Вучић у интервјуу за ТВ Пинк"?

Тешко је, а ево и зашто. Покушала је сирота Јелена Милић то да објасни ономад кад су је у Пинковом студију групно заскочили премијер лично, водитељка Пинка Јована Јоксимовић и похабани бард југословенског и српског новинарства Миломир Марић. Али немогуће је у два-три минута објаснити шта све Пинк чини пропагандним оруђем, а не средством јавног информисања. То је тема за књигу, приручник о злоупотреби медија у политичке сврхе.

Но, ако не можемо да објаснимо, можемо бар да илуструјемо. Ево, на пример, сама та реч – обраћање – употребљена је као синоним за интервју. Када неко одлучи да се бави пропагандом, а не новинарством, нема друге него да измишља неке нове "новинарске" форме. Оно што смо видели и јесте било обраћање – послали су камеру и микрофон, био је ту и новинар, али будимо реални, могла је преко пута премијера да седи и Братз лутка, нико не би приметио разлику. У том смисли, заиста и јесмо гледали обраћање, а не интервју. Испаде, изгледа, Пинк још и поштен што нам није најавио интервју. Има тих чудних "новинарских" форми још. На пример – реакција. То вам је оно кад медији не објаве информацију да се нешто десило, да је неко нешто рекао, него прво пусте реакцију, најчешће информативне службе СНС-а. Најсвежији пример је трибина СНС-а Бешка на којој су претучени активисти Иницијативе младих. Мучени Б92 објавио је реакцију Српске напредне странке у којој су активисти Иницијативе неки, као, фашисти, а да би јавности било јасно о чему се ради, навели су да су активисти нападнути, али "како јавља Н1". Да нема рендгенских снимака повреда те деце и да Маријан Ристичевић није дошао до њихових личних података које је имала само полиција – било би смешно.

Нећемо на овом месту улазити у оно што је премијер рекао, јер није рекао ништа ново. Знате већ: незадрживо напредујемо, њега сви мрзе, нападају њега и његову породицу. Осврнућемо се само на ово последње о породици: нико не дира породицу премијера Вучића, јавност само занимају мутни послови његовог брата, који има могућност да се тим мутним пословима бави само зато што је брат премијера. Дакле, доста више о породици, не ради се овде ни о каквој породици, него о Андреју Вучићу и његовој нејасној улози у разним дировима. Ради се и о томе да прилично велики део јавности не верује да је премијер велика поштењачина, те основано сумња да се он ослања на брата, као човека од поверења.

Не знам када, али доћи ће дан кад ће Александар Вучић уместо обраћања заиста давати интервјуе. Тог дана, наћи ће се неко ко је прави новинар, па ће кад овај закука да га сви мрзе, тражити да објасни зашто га сви мрзе, али својим речима. Дакле, не фразетинама о томе како се у Србији успех не прашта јер смо такав народ (расизам!), него својим

сопственим речима. Ако он уопште ичег свог у себи има после оноликих трансформација и мењања софтвера.

(Време)